

„Bogații au sărăcit și au flămânzit, iar cei ce-L caută pe Domnul nu se vor lipsi de tot binele”

BOGAȚII AU SĂRĂCIT ȘI AU FLĂMÂNZIT

*V*oi auziți că la fiecare priveghere se cântă cu mare glas în biserică din psalmii lui David: „Bogații au sărăcit și au flămânzit, iar cei ce-L caută pe Domnul nu se vor lipsi de tot binele”. Știți voi de ce se cântă așa? Nu știți. Hai să vă spun.

A fost un împărat mai demult care s-a dus să-și viziteze împărația. Și mergând el așa, a ajuns la o mănăstire și a intrat în biserică. Și erau acolo câțiva călugări care citeau la strană, cum sunt slujbele și la noi. Și citind ei așa, au ajuns și la psalmul 33, la versetul 10, unde zice: „Bogații au sărăcit și au flămânzit, iar cei ce-L caută pe Domnul nu se vor lipsi de tot binele”. Și i-a plăcut împăratului mănăstirea, i-a plăcut rânduiala din

biserică, i-au plăcut slujbele, dar cuvintele acestea din Psalmire nu i-au plăcut. Că el era împărat peste atâtea bogății și slugi și case și animale și moșii, și toți se temeau de el și îl aveau ca stăpân. Poporul îl săuda că era cineva, muzicile îi cântau, miniștrii i se plecau până la pământ, generalii îl slăveau, armata îi da onorul, la masă avea de toate, mâncăruri și băuturi scumpe, apoi palate cu multe odăi, haine împodobite, trăsuri strălucite cu mulți cai cum nu mai avea nimeni, porfiră împărătească și multă libertate ca un împărat.

Iar ca să sărăcească și să flămânzească el, la asta nu se gândeau și nici nu voia să primească aceasta în mintea lui. Si a zis el către cei care îl însoțeau, căci era obișnuit să poruncească și toți să îl asculte:

— Să se opreasă citirea aceasta. De ce se citește în biserică aşa? De acum poruncesc să nu se mai citească niciunde în biserici aceste cuvinte, iar cine nu va asculta de porunca aceasta a mea, să fie pedepsit îndată ca un potrivnic al împărației mele.

Si îndată au oprit citirea și au trimis soli cu armată să vestească această poruncă în toate părțile împărației. Dar să vedeți cum a rânduit Dumnezeu ca acest împărat să se înțeleptească.

Nu mult după ce a poruncit el acestea, s-a dus la un iaz ca să se scalde, că era vară și aşa se ducea el să se răcorească. Si a plecat acolo ca de

obicei, cu suita lui, cu muzică, cu fanfară, cu lume, cu flori, cu defilare, ca un mare împărat ce era. Si a ajuns acolo la iaz și s-a dezbrăcat de hainele lui cele scumpe și de coroană și a intrat în apă să se scalde.

Dar i-a venit în gând să se depărteze de mal mai mult, pe o insulă care era acolo, unde a mai rămas la soare. Si ce s-a întâmplat? În vreme ce el zăbovea acolo și suita îl aștepta pe mal, în locul lui a ieșit îngerul Domnului, luând chipul său și arătându-se ca împăratul. Si l-au îmbrăcat pe înger cu hainele împăratului și au plecat la palat cu toții, îngerul în chip de împărat împreună cu suita, cu muzica, cu fanfara și cu toți sfetnicii, iar împăratul cel adevărat a rămas în iaz.

Si când a venit seara și s-a săturat împăratul de scăldat, a venit și el la mal, unde știa că-l așteaptă suita, dar acolo nu mai era nimeni. Si era acum împăratul în hainele de scăldat care erau ude, iar afară se lăsase seara și îl era frig, ba încă îl mai răzbise și foamea. Si a trimis Dumnezeu asupra lui și niște țânțari mari ca să-l necăjească.

Si stătea pe mal și nu știa ce să facă mai întâi: să se mânie că a fost lăsat singur, să se apere de țânțari, să se ducă să caute ceva de mâncare sau ceva cu care să se acopere de frig. Însă îi era rușine să se ducă așa dezbrăcat.

Si chinuindu-se el așa, a trecut un om bătrân pe acolo, pe cărare, și el a ieșit în fața lui. Dar acela, văzându-l, a dat să fugă, că i se părea

că este o nălucă ieșită din iaz. Si a strigat împăratul:

— Stai, nu fugi, că nu sunt om rău. Nu te teme de mine. Au trecut niște hoți pe aici care mi-au luat hainele și de aceea sunt așa. Dă-mi, rogu-te, o cămașă, dacă ai, ca să mă pot duce la casa mea, că tare mă chinuiesc aici.

Si i-a dat bătrânul o cămașă mai veche de-a lui, plină de petice, dar tot era mai bună decât nimic, pentru că să-i țină de cald și să nu umble fără haine. Si s-a dus împăratul îmbrăcat ca un cerșetor, încât toți care îl vedeau râdeau de el, neștiind cine este. Si mergând așa, oamenii îl alungau, gândind că o fi vreun hoț, alții îl batjocoreau, iar câinii săreau la el. Si numai el știe cum a ajuns în satul din apropiere la un boier de-al lui, pe care îl avea acolo la marginea satului, unul din aceia care îl promise cu muzică atunci când a venit la scăldat. Dar vrând să intre în curțile acestuia, paznicii și argații boierului au început să-l batjocorească:

— Ce cauți aici, măi cerșetorule, măi urâtule?

— Vreau să vorbesc cu boierul, a zis împăratul.

— Dar tu nu te uiți la tine cum ești îmbrăcat? Si încă vîi acum noaptea la boier! Fugi de aici până nu punem bâtele pe tine.

Dar împăratul nu s-a lăsat, ci a strigat cu glas tare, ca să-l audă boierul. Si l-a auzit boierul și a recunoscut vocea împăratului, dar nu se dumirea ce caută acum noaptea acolo, căci el îl dusește cu suita la palat mai devreme. Si a ieșit să vadă ce este. Si când colo, un cerșetor era la poartă, care îl striga pe nume. Însă când s-a apropiat să-l vadă mai bine, era chiar împăratul.

— De ce v-ați bătut joc de mine? a zis împăratul mârios. Cum de m-ați lăsat în apă dezbrăcat și ați plecat cu toții? Să știți că mâine vă tai capetele la toți.

Boierul nu înțelegea ce a pătit împăratul, că știa că el însuși îl dusește de la iaz la palat. Dar nici nu era sigur dacă asta e împăratul sau numai unul care seamănă cu el și se preface ca să-l sperie, căci n-ar fi venit împăratul în haine din acelea la el. Si l-ar fi gonit, dar se temea că poate e totuși împăratul, că vocea și chipul erau ale lui, dar în haine din acestea nu-l văzuse niciodată. Si nu se dumirea ce să facă, că doar el știa că l-a dus la palat cu muzică și cu oaste. Si îl întreba pe împăratul care-l învinovățea:

— Dar, împărate, n-am mers cu toții? Nu te-am imbrăcat cu purpură și nu ţi-am pus coroana și inelul? Nu te-au primit și în celealte

sate cu muzică, cu flori? Nu am mers până la palat împreună?

Și nu se dumireau nici unul, nici altul ce se întâmplase. Deci l-a lăsat pe împărat în casa sa, iar el s-a dus în taină la palat să vadă ce s-a întâmplat. Și când a ajuns la palat, a cerut să stea de vorbă cu împăratul că este o urgență mare. Și a ieșit împărăteasa, iar el i-a zis:

– Vreau să vorbesc cu împăratul că este o grabă mare.

– Nu se poate. Se odihnește acum. L-am lăsat în patul lui.

– Treziți-l, că trebuie să-i vorbesc neapărat.

Atunci s-a dus împărăteasa să-l trezească, dar când colo, nu era nimeni în pat, decât hainele.

– Vai, nu-i împăratul nicăieri.

Atunci a zis boierul:

– Înseamnă că el este cel care a venit la mine la poartă, însă bag de seamă că și-a pierdut mințile, căci a venit îmbrăcat ca un cerșetor și zice că de ce nu l-am așteptat la iaz și l-am lăsat în apă.

Atunci s-au dus toți după împărat și l-au adus la palat.

Iar el, de obosit ce era, a adormit îndată și în somn i s-a arătat îngerul Domnului, care i-a zis:

– De ce ai oprit ca să se citească în biserici cuvântul Domnului? Tu nu știi că Domnul te-a